

عنوان مقاله:

جایگاه ساختار نحوی- بلاغی مفعول به در ترجمه قرآن کریم

محل انتشار:

فصلنامه پژوهش های قرآنی، دوره 15، شماره 59 (سال: 1388)

تعداد صفحات اصل مقاله: 36

نویسنده:

حیدر قلی زاده - استادیار گروه زبان و ادبیات فارسی

خلاصه مقاله:

مفعولبه از عناصر نحوی به ظاهر سهل، اما به واقع ممتنع عربی است. این عنصر نحوی از امهات حالات نحوی و دارای بلاغت نحوی و معنایی ویژه ای است که در متون نحوی و زبانی کمتر بدان پرداخته اند. مفعولبه از نظر بلاغت نحوی- معنایی دارای معانی و مفاهیم خاصی است؛ از جمله تمامیت، کلیت، جامعیت، شمولیت، شدت، اقتراب کامل، تحصیل و تحصیل تام و فراگیر، اختصاص یا تخصیص، تاکید و مبالغه، رسایی فزون تر و ... این بلاغت را به نوعی در زبان فارسی کهن نیز میتوانیم بجویم. بلاغت مفعول به را از طریق مقایسه با برخی دیگر از حالات نحوی از جمله مفعول فیه و جار و مجرور و نیز از طریق بررسی تاثیر حروف جر زا ید در کارکرد مفعولبه میتوان روشنتر بیان نمود. با اینکه بسیاری از منصوبات ریشه در مفعول به دارند، اما کارکرد معنایی و بلاغی مفعولبه مستقل از منصوبات دیگر است. از این رو تحلیل بلاغت نحوی- معنایی مفعول به میتواند منظر دیگری از توانایی های ترجمه را فراروی مترجمان قرار دهد. پرداختن به جنبه های بلاغی در نحو و معنای مفعولبه گامی است در رسیدن به ترجمه های بلاغی و وفادار.

کلمات کلیدی:

مفعول به/ نحو عربی/ بلاغت زبانی/ ترجمه قرآن/ زبانشناسی / دستور

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/683582>

